

Nechtěla jsem si poslintanou ruku utírat do svých nových montérek, takže jakmile jsme byly venku na verandě, přejela jsem rukou po dřevěném zábradlí. Blééé.

„Užijte si to, holky!“ zamávala nám Nanu ze dveří.

Penny ztěžka oddychovala, unavená už jen z té vzrušující situace, že má na sobě postroj a že je venku na verandě. Když se vydala po schodech dolů, vypadala jako bláznivá skákající pružina Slinky – byla stejně dlouhá a třaslavá. Nožky měla tak krátké, až jsem se začala bát, že by se mohla převrátit, ale ona to přece jen zvládla až dolů na chodník.

Tam se zastavila, ztěžka oddychovala a dívala se na mě, jako by se ptala: „A co teď?“

„To netuším,“ řekla jsem jí. „To tys byla tak nadšená, že jdeme ven.“

Nakonec se Penny rozhodla, že půjdeme doleva, podél domů nahoru, směrem pryč od pobřeží. Přestože jsem na ostrov jezdila už od narození, uvědomila jsem si, že tu vlastně neznám žádné sousedy. Když jsme tu

byli na návštěvě, většinou jsme se zdržovali v penzionu, nebo jsme byli někde venku a dělali všechny ty zábavné aktivity pro turisty – šnorchlovali jsme nebo jsme jezdili v lodích s proskleným dnem a krmili zlaté

